Відсканована для Hurtom.com в 24.09.2011

МИ ЛЮБИМО ЧИТАТИ

Барвінок

Журнал школярів України

9
ВЕРЕСЕНЬ
2005

У незвичайні мандри – з лицарем Горчиком!

Читай нову захоплюючу повість-казку Галини МАЛИК

ПРО ЛЯЛЬКУ, КЕПСИ І ХАРАКТЕР

Згадай, яка іграшка була (а чи, може, є й тепер) твоєю улюбленою. Психологи стверджують, що від того, чим людина гралася в дитинстві, залежить її характер. Цікаво, чи не помиляються вони? Перевір.

ВЕЛОСИПЕД, РОЛИКИ, СКЕЙТ. Хоча це й дивно, але ти любиш перебороювати труднощі. Навіть сам їх шукаєш, щоб потім насолоджуватися перемогою і над обставинами, і над самим собою. Умієш бути уважним. Льотчик, водій, моряк — вибирай, що тобі більше до вподоби.

ЗАЛІЗНИЦЯ. Любиш подорожувати і відпочивати з комфортом, знайомитися з новими людьми. Та не довго затримуєшся на одному місці. Може, станеш журналістом?

КНИЖКИ. Любиш мріяти й "подорожувати", сидячи на дивані. У тебе допитливий розум, прагнеш завжди все зрозуміти, але часом забуваєш вивчити уроки чи помити посуд. Космонавт, учитель, бізнесмен — може, одна з цих професій твоя?

КОМП'ЮТЕР. Ти любиш змагальні ігри і перемагати в них. Заздалегідь плануєш свої дії й часто досягаєш успіху. Це допоможе тобі, якщо в майбутньому матимеш свою власну справу, тобто станеш підприємцем.

КЕПСИ. Ти прагнеш самоутвердитися. Математичні задачки лузаєш, наче горішки. А що нагадують кепси? Правильно, монети. То, може, варто вчитися на бухгалтера, фінансиста, банкіра?

КОНСТРУКТОР. Ти наполеглива, а часом і вперта людина. Обравши мету, досягаєш її. Трохи недовірлива, прагнеш усе перевірити самостійно. Не любиш несподіванок. Учений-дослідник — професія для тебе.

(Закінчення в наступному номері)

Головний редактор.....Василь ВОРОНОВИЧ
Відповідальний секретар.....Людмила КОЗІЙ
Редактор відділу літератури.....Світлана ПРУДНИК
Художній редактор.....Олександр БАСС
Літературний редактор.....Любов ВОРОНОВИЧ
Комп'ютерна верстка.....Єлизавета РУДЕНКО

Журнал удостоєний Почесної Грамоти Президії Верховної Ради УРСР — 1978 р., Почесної Грамоти Кабінету Міністрів України — 2003 р.

© «Барвінок», 2005. Передплатний індекс 74022.
Засновник і видавець: трудовий колектив редакції.
КВ № 5689, 12.12. 2001 р.
Адреса: 04119, м. Київ, вул. Дегтярівська, 38—44.
Увага! Нові номери телефонів: 492-93-13; т/ф: 483-99-13.
Нова електронна адреса: E-mail: barvinok@svitonline.com
НОВИЙ ДРУК м. Київ, вул. Магнітогорська, 1.
Тираж 27600 прим., передплатний — 26140 прим.
Ціна за передплатою за Каталогом ДП "Преса", вроздріб — договірна.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Малюнок на обкладинці О. МАМАЄВОЇ
ISSN 0132-5930

"Барвінок" № 9 (889) 2005 р. — літературно-художній і загальноосвітній журнал для дітей молодшого та середнього шкільного віку. Заснований у 1928 році

Для тих, хто хоче знати і вміти більше, бути винахідливим, стати лідером, пропонує:

- імена нових стипендіатів....стор. 5;
- пригоди лицаря Горчика.....стор. 6—9;
- болотний футбол .....стор. 12;
- супервідеокамеру "Око"....стор. 13;
- кросворд про торт.....стор. 18;
- таємниці козацької розвідки.....22—25;
- "хвостову" абетку.....стор. 26;
- грядку Робіка.....стор. 27;
- рибу в шоколаді.....стор. 28;
- вело-роликовий тест.....стор.32

і багато, багато іншого для розумних, мрійливих, допитливих і кмітливих.

Для "Барвінку" і для тебе придумували, мудрували, писали:

Український народ та інші народи.
Стародавні мудреці, вчені, Богдан Хмельницький, Максим Кривоніс, Іван Богун, Іван Виговський.
Винахідники, письменники, журналісти, художники, Інтернет, "Укрпошта", ФІФА, УЄФА, Федерація футболу України.
Президент Барвінок, Міністерство читання, Міністерство охорони загадок, Карлсон, Хоттабич, Цибуліно, Незнайко.

Про все

"Хто з риб будує хатинку?
Олеся КРАВЕЦЬ, Донецька обл."

БУДІВЕЛЬНИК ВЕЛИКОРОТ

Невелика тропічна рибка великорот — неабиякий будівничий. Спочатку вона ротом вириває нору — до 1 метра завглибшки. Потім обкладає її всередині камінцями і дрібними мушлями. У своїй хатинці великорот відпочиває вночі. А щоб ніхто не потурбував, "зачиняє" помешкання — закриває вхід камінцем.

"Чому морську свинку називають морською?
Валентина ХАРЧЕНКО, Харківська обл."

ЗАМОРСЬКА ЖИВА ІГРАШКА

Морська свинка — сухопутна тварина. Справжня її назва — кавія. Дикі родичі кавії живуть у Південній Америці. Кавій одомашнили інки — один із народів Південної Америки. У XVI столітті тваринок завезли до Європи. Їхній голос нагадує рохкання, то-

на Землі та інших планетах

му й почали називати цих тваринок заморськими свинками — привезеними з-за моря. Згодом у першому слові загубилася частинка "за" — і лишилася морська свинка.

Ці тваринки люблять їсти зерно, хліб, не відмовляться поласувати молоком. Якщо їм у достатній кількості давати соковиті овочі, вони можуть обходитися без води. У дбайливого господаря ця заморська жива іграшка може прожити шість, а то й вісім років.

"Якими через 20 років будуть комп'ютери?
Петро НЕЧИПОРУК, Полтавська обл."

НЕ КОЩІЙ, А ПЕТРИК+ КОМП'ЮТЕР БЕЗСМЕРТНИЙ!

До 2020 року, за прогнозами англійських учених, вже можуть бути створені суперрозумні комп'ютери, які матимуть "свідомість" і виявлятимуть емоції. У період між 2020 і 2030 роками людина дуже багато часу працюватиме, спілкуватиметься з друзями, розважатиметься у віртуальній реальності. І приблизно з 2050 року може досягнути своєрідного кібернетичного безсмертя. З'явиться можливість, як кажуть комп'ютерники, "скачати" увесь вміст людського мозку в один суперкомп'ютер. Тобто, коли людина помре, її свідомість продовжуватиме жити в комп'ютері.

РУЧКА НЕ ЗНИКНЕ

"Якою в майбутньому буде ручка?
Сергій КОНОВАЛЕЦЬ, Полтавська обл."

А чи користуватимуться ручками школярі в майбутньому? Чи не набиратимуть контрольні й самостійні, клацаючи клавіатурою комп'ютера? Щоб цього не сталося, одна із швейцарських фірм розробила ручку, яка може сканувати. Ти проводиш нею по тексту, і він одразу ж з'являється у комп'ютері. Або ж пишеш на спеціальному папері, а написане з'являється в комп'ютері чи в мобільному телефоні. Щоб ми не відвикли писати, і створено таку ручку.

"БАРВІНОК" УМІЄ ЗДИВУВАТИ!

Здогадуєшся, що то за книжки на фото і чому вони тут? Ще ні? А барвінчата-п'ятикласники вже встигли дізнатися — у них будуть незвичні уроки! Вони сидітимуть не за партою, а в колі. Під час тренінгів можна буде стати директором школи чи навіть міністром, грати у крос-тести, дискутувати. А вдома батьки самі проситимуть їх разом готувати завдання з нового предмета "Основи здоров'я".

Знаєш, що найбільше здивувало вчителів? Те, що створювати диво-підручник допомагав твій "Барвінок". Отже, тепер журнал зобов'язаний допомагати тобі засвоювати його матеріал. Тож перекажи вчителю, усім у класі: наступного року на сторінках журналу з'являться ігри, за допомогою яких ти вчитимешся розпізнавати різні небезпеки, захищати свої права, бути впевненим у собі.

Якщо постараєшся і твої однокласники стануть новими барвінчатами, то журнал "потовстішає" на 8 сторінок. І це будуть незвичайні сторінки — вони приємно здивують усіх!

Твій Барвінок

"БАРВІНОК" У ТВОЇЙ РОДИНІ

Міні-анкета

Барвінчатко! Редакція хоче дізнатись, як у твоїй родині проходить передплата "Барвінку". Будь ласка, надішли до редакції відповіді на запитання:

1. Кого ти проситимеш чи вже попросив передплатити тобі "Барвінок" на 2006 рік?

2. Скільки разів тобі доводиться нагадувати батькам, щоб передплатили журнал?

3. Як ти вмовляєш маму й тата зробити це, чи доводиться вдаватися до якихось хитрощів? Розкажи про них — може, й інші барвінчата скористаються твоїми умовлянками.

4. Про що ти хотів би прочитати наступного року в "Барвінку"?

Щоб не псувати журнал, відповіді пиши на окремому аркуші паперу. Не забудь зазначити на ньому свої ім'я, прізвище, клас, у якому навчаєшся, адресу.

СТАНЬ ПИСЬМЕННИКОМ!

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

Міністерство читання з радістю повідомляє: серед барвінчат багато майбутніх письменників. На літературний конкурс надійшло понад тисячу творів різних жанрів: казки, легенди, оповідання, вірші і навіть повісті з неймовірними пригодами Барвінка та казкових героїв.

Читайте казку переможця конкурсу Катерини БОНДАРЕНКО з Донецької області. Твори інших переможців друкуватимуться у наступних номерах "Барвінку".

Кому Міністерство читання оголосило Подяку — читай на стор. 17.

СПРАВЖНІ ДРУЗІ

КАЗКА

Якось Барвінок отримав телеграму зі Швеції: "Зламався пропелер. Допоможи. Карлсон". Побіг Барвінок до свого друга Саморобка. Показує йому телеграму, а сам примовляє:

— Це ж він, бідолашний, не може й до свого будиночка на даху злетіти...

Саморобко не гаяв часу, а схопив валізку з інструментами — і от вони вже з Барвінком у літаку. Тут де не взявся Незнайко.

— Візьміть, — каже, — і мене з собою, я дорогу до Швеції як свої п'ять пальців знаю.

Взяли його. Ось летять вони, летять...

— То вже Швеція? — питає Саморобко Незнайка. — Бензин кінчається.

— Здається...

Приземлилися — а довкола пальми, верблюди і спека.

— Хіба це Швеція? — дивується Барвінок.

— Звісно, не Швеція, — наче з-під землі вродився старий Хоттабич. — Ви залетіли значно південніше...

— Допоможіть, будь ласка, — просить Саморобко. — У Карлсона пропелер зламався.

— Сим-сим, басим, — пробурмотів Хоттабич і каже: — А тепер перевірте літак.

Саморобко мерщій до нього, а там бензину повно. Можна летіти.

— Візьміть і мене з собою, — просить Хоттабич. — Чув я про того Карлсона, а бачити не бачив. Познайомитися хочу.

Полетіли вони через синє море і високі гори, аж з'явилася перед ними чудова місцевість. Апельсини, лимони там просто на деревах ростуть, як у нас яблука.

— Ось, ось! — аж скаче Незнайко. — Вона! Швеція!

Тільки-но сіли, чують чийсь голос:

— Ласкаво прошу до сонячної Італії!

Озирнулись — а це ж Цибуліно. Незнайко швидко сховався в кущі, щоб не перепало йому від Барвінка й Саморобка.

— Цибуліно, а ти знаєш, як дістатися до Швеції? — спитали в нього мандрівники.

— Охоче покажу вам дорогу, — погодився той.

Летять вони знову — Незнайка теж не забули. І ось уже Швеція, Стокгольм. А на головній площі міста сидить Карлсон і рюмсає. Саморобко пропелер йому полагодив, Барвінок гопака станцював, Цибуліно італійських пісень заспівав, а Хоттабич, почаклувавши, зі своїх рукавів натрусив родзинок, мигдалю стільки, що і Карлсону, і всім дітям вистачило, навіть дорослим трохи лишилося.

— Ось, — каже Карлсон, — які вони, справжні друзі! Завжди в біді допоможуть.

Художник Н. АНІКІНА

Барвінковий привіт тобі, читачу!

Так хоче сподобатися тобі середульший місяць осені — усе довкола засипає золотим листям. Це щоб ти не називав його давніми іменами: хмурень чи грязень. Та й чого хмуритися, коли за будь-якої погоди з тобою "Барвінок". Попроси батьків передплатити тобі журнал на 2006 рік — щоб і наступний жовтень ти зустрів із "Барвінком". Цього місяця ми святкуємо: 2 жовтня — День працівників освіти (подарунок учителям на стор. 17); 14 — Покрова Пресвятої Богородиці (День українського козацтва).

КАЛЕНДАРИК НАГАДАЙЛИК

УКАЗ
ПРЕЗИДЕНТА БАРВІНКОВОЇ РЕСПУБЛІКИ
№ 7

За активну участь у конкурсах, прагнення до знань, пропаганду журналу серед школярів присудити іменну стипендію журналу "Барвінок" на перший семестр 2005—2006 навчального року громадянам Барвінкової республіки:

Оксані ДЯЧУК (Донецька обл.)

Богданові МАКСИМЕНЮКУ (Вінницька обл.)

Віталію КЛОКОВУ (Луганська обл.)

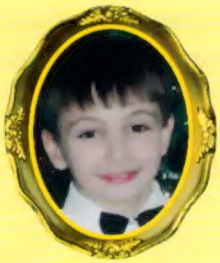

Сергієві БІЛОНОГУ (Сумська обл.)

Андрію ОМЕЛЬНИЦЬКОМУ (Тернопільська обл.)

Ірині ШУЛЬЗІ (Черкаська обл.)

Президент БАРВІНОК

Уже 50 барвінчат в усіх куточках України отримували грошові стипендії від "Барвінку". А ти хочеш стати 51-им стипендіатом? Читай про це в № 11.

Галина
МАЛИК

Присвячую своїй найменшій онуці Мішель

Мандри і подвиги хи… дванадцятиголового… його банконосця Третьо…

Повість-казка

Галина Малик — відома письменниця з Ужгорода. Її оповідки, кумедні вірші, казки і повісті заворожують умить: ти опиняєшся у дивовижному світі, де все таке прикольне, що аж дух забиває.

Так і цього разу. З лицарем Горчиком і його чудернацькою компанією ти не нудьгуватимеш — відкриєш для себе стільки цікавого, захоплюючого, що неодмінно захочеш поділитися з кимось. Тож сміливо бери номер " Барвінку" до школи. Твої вчителі добре знають ім'я Галини Малик — лауреатки найголовнішої в Україні премії імені Лесі Українки в галузі дитячої літератури. Напевно, вони попросять дати почитати повість-казку у класі. Можливо, потім ви влаштуєте її обговорення. Тому пильнуй, щоб кожен номер журналу повертався до тебе, бо твір ви читатимете аж до квітня наступного року. Коли він вийде окремою книжкою, отримає нагороди, ти зможеш сказати: "А я був першим читачем!"

З "Барвінком" ти завжди перший!

ПОДІЯ ПЕРША

У прадавні часи в нашій Україні жили лицарі.

Носили вони залізні лати, кольчуги та шоломи, мали мечі, списи та щити, їздили верхи. Маленькі лицарі ходили до школи, а великі збиралися на лицарські турніри й билися з одноголовими, двоголовими, триголовими і навіть шестиголовими зміями та іншими чудовиськами, яких тоді в Україні було повно-повнісінько.

Ті одноголові та багатоголові зміїська так знахабніли, що мало не щодня вимагали собі на сніданок по красуні.

Уявіть собі, навіть змієня, у якого ще й молоко на губах не обсохло, і те верещить:

— Хочу красуню на вечерю! Та щоб була чорнява і з кирпатим носиком!

Звісно, красунь ставало все менше й менше.

Лицарів теж, бо змії ковтали їх не лише на обід, а й на вечерю.

Та найстрашніші часи настали, коли з'явився у північних землях невиданий багатоголовий Змій Горинич. Скільки у нього було голів — ніхто не відав. Бо того, кому він стрівся, серед живих більше не бачили. Знали лишень, що голів тих дуже багато — за один раз змій міг проковтнути мешканців цілого села.

Володар західних земель князь Галицький вирішив скликати усіх лицарів, які залишилися, і порадитися з ними, як того багатоголового Змія Горинича перемогти.

Розіслав він по всіх краях і землях своїх почтових (ні, не тих, що працюють на пошті, а тих, що служили у його ПОЧТІ*). Вони сурмили у великі сурми і сповіщали:

— Князь Галицький звелів скликати на велику лицарську нараду всеземельну і всекрайову лицарів поважних, заможних і незаможних, з нагородами і

© Галина Малик
© Журнал "Барвінок". Журнальна версія.

ТРОМУДРОГО ПЕРЕМОЖЦЯ
ЗМІЯ ЛИЦАРЯ ГОРЧИКА,
го Зайвого і красуні Каролі

без нагород, уславлених і невідомих у третю неділю сьомого місяця до стольного града* Галича! З собою князь просить мати зброю, звичну для руки лицаря, та харчі на тиждень.

ПОДІЯ ДРУГА

Коли почтові сурмили на найбільшому майдані у свої сурми, лицар Горчик саме підкріплявся цукеркою від "Світоча". Лицар Горчик полюбляв і "Марс", і "Хрумок", і "Снікерс". Але без "Світоча" просто не міг жити.

Отож лицар Горчик сидів та наминав цукерку від "Світоча", вже сьогодні п'ятнадцяту чи шістнадцяту.

Над ним на гілках гойдалися мавки* і виспівували жар-птиці, а у траві шмигали малесенькі травоїдні динозаврики. Чому малесенькі? Бо на той час уже всі великі виродилися. Залишилися де-не-де середні й малесенькі — трохи більші за ящірок.

Мавки видурювали у лицаря Горчика цукерки, а динозаврики підбирали крихти з землі.

Зачувши про лицарську нараду, лицар Горчик проковтнув останній шматочок, втерся рукавом і вирішив тут-таки їхати.

Бо що було йому вагатися — ще не великому, але вже й не маленькому, з усіх боків гожому, хороброму лицареві?!

Отож спакував він пару десятків цукерок від "Світоча " на дорогу, змастив олією "Олейна" свої лицарські залізяки, де вони трохи поіржавіли, та й забороло*, щоб воно без скреготу опускалось, і...

Ні, стривайте, ми ще забули про коня!

Свиснув лицар Горчик у два пальці:

— Ге-гей! Сива Кобурко, ану сюди!

І став перед ним коник, точніше, конячка, бо це була дівчинка-конячка Кобурка, дуже вередлива і панькана*. Почухала вона копитом за вухом і питає:

— Ну чого тобі не сидиться?

— На турнір поїдемо, — каже лицар Горчик.

— У-у! — махає головою конячка Кобурка.

— Чого "У-у"? — питає лицар.

А Кобурка йому копито під ніс:

— Бо у мене всі підкови повідлітали!

Пошукав у кишенях лицар Горчик, знайшов кілька гривень, які тато-лицар йому на цукерки дав, і повів Кобурку до коваля.

За дві гривні підкував коваль Кобурку.

— Ну, поїхали! — каже їй Горчик.

А Кобурка знову головою мотає:

— У-у!

— Ну що знову? — сердиться лицар Горчик.

— Еге, — каже ображено конячка, — собі лати "Олейною" змастив! А мене прикрасити що, не треба? Та й не годиться лицарю без свого знамена у дорогу вирушати!

Почухав потилицю лицар Горчик — правду Кобурка каже.

Узяв він скотча золотистого кольору, що йому з тридесятого царства потай привезли, і навирізав з нього трилисників конюшини. Одного, найбільшого, наклеїв на синє знамено, а менші — Кобурці на попону та на вуздечку — ось тобі і прикраса, і відзнака!

— Ну, тепер інша річ! — Кобурка йому задоволено.

ПОДІЯ ТРЕТЯ

Помолився лицар Горчик і вирушив у далеку дорогу.

Їхав день і вечір, доїхав до невеликого лісу.

У тому лісі вирішив переночувати. Вибрав він дуба, розклав під ним багаття, а Кобурку пустив пастися.

Не знав лицар Горчик, що в цьому дубі жив Той-Що-В-Дуплі-Сидить.

А Той-Що-В-Дуплі-Сидить саме дуже солодко спав. Бо мав уночі йти на чергування до лісу — лякати пізніх подорожніх.

Отож спить собі Той-Що-В-Дуплі-Сидить, коли це дим з багаття йому до носа потрапив. Почав він чхати і кашляти, аж з очей сльози покотилися. Яке тут спання?!

Визирнув Той-Що-В-Дуплі-Сидить з дупла — якийсь дрібний лицар під деревом багаття палить.

—Хе-хе! — потер руки від задоволення Той-Що-В-Дуплі-Сидить. — Сама робота до рук прийшла! Ну, стривай! Зараз я тобі покажу, як у мене під носом димом смердіти!

Спочатку Той-Що-В-Дуплі-Сидить заухкав совою.

А лицарю Горчику байдуже. Сидить собі, цукеркою вечеряє.

(Але це аж ніяк не означає, що ти можеш робити так само! Ти ж іще не лицар!)

Тоді Той-Що-В-Дуплі-Сидить завив вовком.

А лицар Горчик до другої цукерки береться.

Не на жарт розсердився Той-Що-В-Дуплі-Сидить — заревів Змієм Горинычем!

Ви чули, як реве Змій Горинич?

Я теж ні, але це має бути дуже страшно!

А лицарю Горчику — хоч би що!

Обтрусив він крихти вафельних цукерок, устав, потягнувся та й каже:

— Ну, хто ти там такий страшний, вилазь!

Почухав свою коструба́ту* голову Той-Що-В-Дуплі-Сидить, обтріпав зі своєї листяної одежі хробачків і гусениць та й виліз.

Став коло дуба і знічено того дуба колупає, очі в землю опустив — соромно йому, що лицаря не злякав.

— Ну що? — каже Горчик. — Будемо битися чи миритися?

— Та де мені з таким хоробрим лицарем битися! — каже Той-Що-В-Дуплі-Сидить. — Я тепер за те, що тебе не налякав, повинен три рази тобі у пригоді стати!

— А що ти робити вмієш? — питає лицар Горчик.

— Совою ухкати, потилицю подорожнім могильним холодом лоскотати, болотяного духу напускати...

— Е-е-е, ні, — каже лицар Горчик. — Це не знадобиться! Не треба мені такого слуги! Лізь назад у своє дупло.

— Не можу! Тепер я від тебе не відстану!

— Ну то й грець з тобою! — каже лицар Горчик. — А мені ніколи.

Зібрався та й рушив у дорогу.

А Той-Що-В-Дуплі-Сидить жолудем перекинувся та й у лицареву торбу запхнувся.

А за ним і Грець, якого лицар Горчик згадав.

Бо той Грець тоді з'являвся, як його хто-небудь згадував. Він тільки й чекав, аби до того, кому його побажали, вчепитися і йому шкоду робити.

Отож Грець до Того-Що-В-Дуплі-Сидить вчепився і за ним у торбу — гульк!

Той-Що-В-Дуплі-Сидить його не побачив, бо вже жолудем перекинувся.

А схожий Грець був на таке собі худехудюще поросятко — рильце у нього довге, на ніжках ратиці, а хвіст у кільце закручений, з китичкою на кінці.

Лицар Горчик далі собі поїхав, не підозрюючи, що ще одного непрошеного гостя у торбі везе.

ПОДІЯ ЧЕТВЕРТА

Доїхав лицар Горчик до невеличкого озерця, очеретом та лататтям зарослого.

Раптом чує — хтось плаче.

Підійшов до берега, комиші розгорнув, аж водяники*, наче жабенята, у воду з берега побулькали, а на листочку латаття маленька русалонька* сидить і реве, брудні сльози по щоках розмазує.

— Ти чого? — питає Горчик.

— Не хочу в цьому озері жи-и-и-ити! Мене тут усі дражня-а-а-ать, бо у мене хвостик не такий, як у всіх.

Дивиться лицар Горчик, а в Русалоньки справді хвостик, як у золотої рибки. У решти русалок — як у коропів, а в неї — рожевими хвильками спадає, наче м'який серпанок.

Узяв лицар Горчик трилітрову скляну банку з-під маринованих огірків, посадив туди Русалоньку і каже:

— Поїдеш зі мною до князя Галицького. У нього в басейні, я чув, заморські сирени та ундіни проживають — і данські, і грецькі та різні земноводні.

— А що я там робитиму? — питає Русалонька. — Я ж іноземних мов не знаю!

— Будеш їх по-нашому вчити!

Отак Горчик і поїхав із трилітровою банкою в руках.

(Далі буде)

СЛОВНИЧОК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ, позначених у тексті зірочками

почет — особи, які супроводжують високопоставлену світську або духовну особу, воєначальника;

град — місто;

мавка — казкова лісова істота в образі гарної дівчини з довгим розпущеним волоссям;

забороло — рухома частина шолома, що опускається на обличчя для захисту від ударів;

панькана — балувана;

кострубата голова — з розкуйовдженим волоссям;

водяник — за народним повір'ям — злий дух, що живе в річках і приносить людям нещастя;

русалонька — за народним повір'ям — казкова водяна істота в образі гарної дівчини з довгим розпущеним волоссям і риб'ячим хвостом.

Художник О. МАМАЄВА

Леся МОВЧУН

Лабораторія Макара Макаронника

ЩОБ НІДЕ НЕ ПРОПАДАТИ, ТРЕБА ЧИСЛА ПРИГАДАТИ

Якби ви спитали Макара Макаровича і Порфирія ще вчора, чи вірять вони в чорну кішку, то обоє заперечували б. Не те, щоб вони не вірили в існування чорної кішки як явища природи — просто не помічали її і не чекали через неї якогось лиха. А даремно! Підступна тварина кулею шмигонула під ногами професора, і той мало не впав. Лаборант Порфирій не втримався на плечі свого старшого друга й опинився на землі.

— Плюнь тричі! — вигукнув Макар Макарович.

Та навряд чи саме ця порада потрібна була Порфирієві. Кішка вже помітила вгодованого пацюка...

Порфирій стрімголов біг вулицями, не розбираючи дороги. Краєм ока він помічав за своєю спиною щось чорне. Чи то була кішка, а чи черевики перехожих, він не знав і тому біг далі й далі. Нарешті на околиці міста Порфирій зупинився:

— От тобі й не вір у прикмети! Навіть якби то була не чорна, а біла кішка, все одно довелось би дати драла від неї.

Порфирій озирнувся і злякався по-справжньому. Сам-самісінький, далеко від лабораторії і, здається, забув щось дуже важливе. Пацюк поплентався назад і намагався зрозуміти, що ж у нього вилетіло з голови.

— Як мене звати — пам'ятаю... Як звати професора — пам'ятаю... Скільки в нього веснянок... Не пам'ятаю! Ні, треба почати з чогось простішого. Наприклад, скільки в мене лап... Не пам'ятаю! — з розпачем вигукнув Порфирій, поглянувши, наче вперше, на свої лапи. — Ні, так я додому не втраплю, бо й адресу забув.

На щастя, Порфирій швидко знайшов вихід із ситуації. Не даремно ж він перегриз і перечитав стільки словників! Пригадати числа йому допомогли фразеологізми та приказки. Як? Здогадаєтесь самі, якщо замість крапок запишете потрібні слова. А ще не забудьте розташувати ці вирази в правильному порядку.

Гнутися в ..... дуги
..... колесо до воза
..... вода на киселі
Всипати по ..... число
Обминати ..... дорогою
..... вал
..... чоботи — пара
..... миром мазані
Іди на ..... боки
Усім по сім, а мені — ..... .

Лаборант Порфирій кинувся в обійми професора:

— Зі мною таке... таке трапилося... Ми ж обидві... обидва... обоє... найкращі друзі, правда?

— Заспокойся, Порфирчику. Я б тебе обов'язково знайшов! Та, бачу, ти натерпівся страху, що й числівники забув? Ну-ну, не біда. Поглянь на малюнки й спробуй правильно їх підписати.

Обидві, обоє, обидва

А ви, барвінчата, зможете виконати це завдання? За найкращі відповіді — приз!

Правильні відповіді ("Барвінок" № 6):

ра́зом, при́зом, бо́рошна; о́лень, до́нька, дро́ва, руко́пис, фарфо́р, гальмо́, зберемо́.

Найкраще із завданням № 5 упорався і нагороджується книгою

Сергій НАУМЕЦЬ із Волинської області

Художник К. ШАЛВАРОВА

Чому плаче кенгуру?

ВІВАТ, ВІВАТ! МУДРЕНЬКІ БУДЕМО!

Це я, король славнозвісної країни Мудрагелії Мудрило Перший і Останній, знову запрошую всіх мудрагельок до єдиного в світі "Фраззоопарку". Дуже дякую вам за те, що допомогли повернути до вулика всіх фразеологічних бджіл. Чуєте, як гудуть, кожна свій вираз наспівує:

Як бджіл по весні — дуже багато, безліч.

Як бджіл у вулику — багато, безліч.

Липнути, як бджоли до меду — виявляти свою приязнь до когось, великий інтерес до чого-небудь.

Ой, а хто це там плаче? Кенгуру. Що сталося?

— Це я, кенгуру Гуру плачу, бо мене не хочуть брати до вашого "Фраззоопарку". Кажуть, мені тут не місце. Мовляв, про кенгуру немає фразеологічних виразів. А так кортить побути у фраззоопарку хоч трішечки.

— Не плач, барвінчата-мудрагельки допоможуть тобі. Вони складуть про тебе нові фразеологічні вирази. Ти ж поки що погостюєш у мене в палаці Мудрості. Однак маєш нагадати їм про себе, щоб у фразеологічних виразах вони якнайкраще показали твої звички.

— Живемо ми, кенгуру, тільки в Австралії. Маємо сумки-кишені, де носимо своїх малят, поки підростуть. Вони народжуються крихітними — всього 25 міліметрів завдовжки. Вміємо боксувати — сідаємо на хвіст і передніми лапами б'ємо ворога. Добре стрибаємо в довжину — аж до 9 метрів. За це нас називають атлетами. Їмо траву, листя, молоді корінці.

Поки я, барвінчата, знайомитиму кенгуру Гуру з країною Мудрагелією, вигадайте про нього фразеологічні вислови і надсилайте їх пошвидше нам — Гуру дуже хоче оселитись у "Фраззоопарку". Хтось із вас за це отримає подарунок.

А за допомогу фразеологічним бджолам книгою нагороджено Настю ШУРХАЙ із Чернівецької області.

МІНІСТЕРСТВО ЧИТАННЯ

Міністерство читання вітає всіх барвінчат із Днем Знань і Всеукраїнським Днем бібліотек.

Барвінчатко! Підтримай традицію Барвінкової республіки — 30 вересня привітай бібліотекаря святковою листівкою від "Барвінку" і подаруй бібліотеці книжку. Якщо не маєш грошей на нову, можеш подарувати ту, з якої сам "виріс" — прочитав не один раз, і вона тобі вже не знадобиться.

Хто ще не брав книг у бібліотеці, сміливо йдіть до бібліотеки, записуйтесь і ставайте її найулюбленішими читачами.

Святкова листівка на стор. 27.

Клуб юних філателістів

ПОГРАЙ з Андрієм ШЕВЧЕНКОМ!

Сьогодні Поштарочка пропонує тобі, барвінчатко, поринути у світ футболу разом із чарівними марками, які видавництво "Марка України" приурочило до 100-річчя ФІФА (Міжнародної федерації футбольних асоціацій). Ти зможеш подути у ріжок разом із фанами, прийняти пас від гравців молодіжної збірної України Дмитра Вороб'я та Володимира Самборського. Або ж допомогти забити гол футболістці національної жіночої команди України Людмилі Лемешко. А чарівна марка, присвячена 50-річчю УЄФА (Європейської спілки футбольних асоціацій), запросить пограти на одному полі з нашим уславленим Андрієм Шевченком.

Захопившись футболом, Поштарочка побувала у різних країнах і дізналася багато цікавого. Наприклад, у Фінляндії люблять грати у футбол на болоті. Тут навіть проводять чемпіонат світу з болотного футболу. Правила цієї гри подібні на правила звичайного футболу. Однак поле тут менше (60х30 м), гравців замінюють, не зупиняючи гру (як у хокеї), штрафні виконують "з рук".

Якщо ти, барвінчатко, захопився марками і вирішив колекціонувати їх, тобі стануть у пригоді поради Поштарочки. Спочатку визнач для себе, які марки збиратимеш — чисті чи погашені. Чисті марки привабливіші, зображення на них нічим не прикривається, тому можна роздивитися всі деталі. Шанувальники погашених марок цінують їх як свідчення оплати пересилання поштового відправлення, що підтверджується відбитком штемпеля. Якщо він чіткий, то може розповісти багато цікавого. Крім того, погашені марки менше деформуються від клею, адже його зазвичай з таких марок змивають.

На філателістичних виставках колекції чистих і погашених марок цінуються однаково. Гірше, коли такі марки змішуються в одній колекції, хоча й це дозволяється. У такому випадку Поштарочка радить розміщувати чисті і погашені марки на окремих аркушах.

На того, хто напише, яким ще видам спорту, крім футболу, присвячено сучасні українські марки, чекають сюрпризи.

Сюрпризів уже дочекалися

Ганна ЖАУНІС, Віктор БОЙКО з Вінницької, Яна АРХІПОВА з Дніпропетровської, Надія і Олег МАКСИМОВИЧІ з Житомирської, Софія МОШАК із Запорізької, Мар'яна ГНОТ із Івано-Франківської, Анна ГАВРИЛЮК із Київської, Ольга ЧУМАК і Вадим ХАЛЯВА з Полтавської, Інна ЦІСАРУК із Тернопільської областей.

ЩЛКОМ ТАЄМНО

Тільки у нашому журналі, тільки для наших читачів ми друкуємо спецповідомлення суперагента Кварка

СТЕЖИНА ПРИГОД

Кварк увімкнув монітор. Супервідеокамера "Око", виготовлена у надсекретній лабораторії, повільно котилася шкільним подвір'ям. Вона була завбільшки з волоський горіх, могла самостійно переміщатись і навіть маскуватися під камінець чи грудку землі.

Суперагент бачив і чув усе, що робилося на шкільному подвір'ї. Ось дві п'ятикласниці шепочуться про якогось Юрася, кілька третьокласників змовляються піти після уроків на будмайданчик...

Суперагент важко зітхнув. Ну що за народ у країні Школярії! Знає, що не можна брати в руки незнайомі предмети, відчиняти двері чужим, лазити по горищах, гратись у траншеях, в інших небезпечних місцях, кататися в чужих автомобілях... І що б ви думали? Робить усе навпаки!

Продзвенів дзвоник — скінчилася перерва. Супервідеокамера зупинилася неподалік вхідних дверей. Що тут почалося! Бідолашні двері — вже вкотре вони витримують справжній штурм. Діти, забувши правила поведінки, штовхають одне одного, намагаючись першим проскочити у двері. Кварк заплющив очі і стиха мовив: "Хоча б і цього разу нічого не сталося". Та його уява вже малювала страшну картину: у двері випліскується бурхливий потік школярів, але дехто не втримується на ногах, падає, і його... топчуть.

Кварк розплющив очі, глянув на монітор і полегшено зітхнув: усе обійшлося, цього разу ніхто не постраждав. Та суперагент не міг заспокоїтися. Він дістав свою знамениту теку й почав писати інструкцію для мешканців країни Школярії. Мав надію, що вона стане їм у пригоді й допоможе уникнути небезпеки.

"Якщо ви опинились у натовпі й відчули його рух у певному напрямку, в жодному разі не опирайтеся, не намагайтеся рухатися проти "течії". Починайте рухатись разом із натовпом, з тією ж швидкістю, що й він. І водночас спробуйте триматися за спинами дорослих і ближче до краю, де не так тісно. Якщо вас штовхнули і ви впали — не панікуйте. Передусім спробуйте перекинутися на живіт, головою у напрямку руху натовпу. Потилицю прикрийте руками і постарайтеся підвестись.

Та краще намагайтеся ніколи не потрапляти у центр натовпу. Навіть біля дверей рідної школи. Бути серед тих, хто штурмує ці двері, принизливо. Поважайте себе і з відчуттям власної гідності входьте у них останніми".

Кварк полегшено зітхнув. Тепер можна було трохи перепочити. За кілька годин — зв'язок із Шефом.

Художник Н. АНІКІНА

Тамара КОЛОМІЄЦЬ

Стоїть простора хата

Стоїть простора хата
На загадки багата.
Хоч всяк, хто йде, зупиниться,
Вона не всім відчиниться.
Лиш той в ній гостюватиме,
Хто всі одгадки знатиме.

* * *

Як промені сяють над нами,
Радіє воно і сміється.
Як підуть дощі — сльозами
Розпачливо обіллється.
А вдарять морози досвітні,
На ньому папороть квітне.

* * *

Не собака, не коняка,
А чотириноге.
Хоч не ходить, не балака,
Важко нам без нього.
Витираєм, прибираєм,
Вишиванням накриваєм.

* * *

Грушка-
Висушка
Неїстівна,
А немов медяна:
У кожен куток
Розливає медок.

* * *

Вболівальники,
Годувальники
Накрутилися,
Натрудилися,
Стрибнули до ями
Догори хвостами.

* * *

До нас в куток пузань прибув.
Наїдки з посудом ковтнув.
Воркоче та дрімає —
В собі мороз тримає.

* * *

Вони тобі відомі:
Стоять при вході в домі,
Нікого не чіпають,
А їх усі штовхають.

* * *

Дівка-сидуха
На тілі — вуха.
Хоч плач, хоч реви —
Нема голови.

* * *

Є в хаті скринька чарівна.
У ній панує новина.
А з новиною заодно
Пісні, і танці, і кіно.
І то не тільки голоси —
Видіння дивної краси.
Весь світ являє нам усім
Ця скринька в дзеркалі своїм.

* * *

А ця гармошка при стіні
До танцю не заграє:
Вона для нас в зимові дні
Оселю зігріває.

Художник
Н. АНІКІНА

84-РІЧНИЙ ШКОЛЯР

Учитися ніколи не пізно — переконаний 84-річний Кімані Маруж, якого минулого року зарахували до молодшої групи початкової школи в кенійському містечку Капкендуйо. У дитинстві він не міг учитися, бо треба було заробляти на життя. В одного з найстарших школярів планети неабиякі здібності — вчитель не нахвалиться ним. Однак батьки його однокласників незадоволені. "Якщо мене виключать зі школи, я помру", — каже 84-річний учень.

МРІЄШ СТАТИ РОЗУМНИКОМ — СНІДАЙ!

Ти не забув сьогодні поснідати? А вчора встиг? Зарубай собі на носі: сніданок — найважливіша їжа. Американські вчені після багатьох досліджень дійшли висновку: хто щодня снідає, той має вищий рівень розумових здібностей. Бо сніданок зміцнює пам'ять, а значить, після кожного сніданку в тебе поліпшуватиметься успішність.

СПИСАВ — ДО В'ЯЗНИЦІ!

Якщо добре поміркувати, то списування — це не що інше, як... крадіжка. Полінувався, не вивчив урок і видав роботу сусіда по парті за свою. Саме так, мабуть, розмірковували дорослі у Бангладеш. Бо віднедавна в тамтешніх школах є правило: будеш списувати — сядеш до в'язниці. Покарання дуже суворе. Цікаво, невже воно всіх школярів зробить старанними?

ХОЧЕШ — ВІР, А НІ — ТО ПЕРЕВІР...

- Найменша серед сов — карликова (як горобець).
- На острові Ян-Майєн (північна Атлантика) протягом року буває всього три дні порівняно непоганої погоди.
- Синій кит важить 150 тонн.
- Найспокійніший вулкан — Онтаке в Японії ("спить" щонайменше 2900 років).
- Вовк, коли захворіє, лікується голодом і лікарськими травами.
- На вулканічній лаві навіть через рік після виверження можна спекти яєчню.

Як тигр ко

Грузинська народна казка

Поїхав один дядько за село поля орати, а за плугом і кіт поплентався. То дядько приїхав та й кинувся до роботи, а кіт плиг до лісу та й нум ловити коників, метеликів та за пташками ганятися.

Коли це вискакує з лісу тигр. Побачив кота та й отетерів*.

— Брате, — каже здивовано, — ти наче й нашої породи, тільки ж за які гріхи ти такий дрібний виріс?

Хитрий кіт похитав сумовито головою та й відповідає тигрові:

— Що тобі сказати, паночку мій? Аби це ти, царю звірів, знав, у якому горі ми живемо серед людей, то, либонь*, не питав би.

— А хто ж це отак тебе висушив? Покажи його мені, і я не знаю, що з ним зроблю!

Повів кіт тигра по край поля та й показує йому свого хазяїна.

Помчав тигр до селянина та й почав дорікати:

— Агей, чоловіче, чим же це тобі досадив мій родич, що не даєш йому й у тіло вбитися*? Далебі*, маю з тобою поквитатися!

— Воля твоя, — каже йому дядько, — тільки я свою силу дома лишив, то піду та заберу. А тоді вже й поб'ємося.

— Гаразд, — погодився тигр. — Іди, я почекаю.

— А не обдуриш? — питає дядько. — Бо я оце піду додому, а ти верть та й утечеш. Ось ходи, я тебе мотуззям прив'яжу до дерева, то вже певний буду, що не втечеш.

— То й прив'яжи! — тигр йому.

Прикрутив дядько тигра з усієї сили, а тоді виламав ясенового дрюка та як уперіщить та вперіщить хвостатого, той аж скрутився. Чистив* його дядько, чистив, аж руки заболіли, а тоді відпустив та й мовить:

та Захищав

— Іди та й закажи десятому.

Потягнув тигр одну лапу, тоді другу та ледве поліз до лісу. А там побачив кота, застогнав та й каже:

— Ще ти, брате, й молодець, що в руках цієї сатани* хоч такий виріс.

СЛОВНИЧОК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ, позначених у тексті зірочками:

отетеріти — розгубитися, заклякнути на місці;

либонь — мабуть;

у тіло вбитися — поправитися, набрати вагу;

далебі — правду кажучи;

чистити — бити;

сатана — чорт, злий дух.

Переклав Грицько ХАЛИМОНЕНКО

Художник І.ЗУБКІВСЬКА

СТАНЬ ПИСЬМЕННИКОМ!

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС "ПРИГОДИ БАРВІНКА"

Міністерство читання оголошує Подяку:

Зоряні КОРЕЦЬ із Волинської, Олександру КОВАЛЮ, Дарині КОРНІЛОВІЙ із Дніпропетровської, Катерині ПИСАРЕНКО з Донецької, Анастасії ЛАВРЕНЧУК із Житомирської, Тетяні ШЕЛЕП із Закарпатської, Софії МАШИК із Запорізької, Ользі ДРАГАНЮК із Івано-Франківської, Ганні та Інні ВОЛОДАВЧИК із Луганської,Івану БАХУРСЬКОМУ,Тарасу МЕЛЬНИКУ із Львівської, Антону ЛОБОДОВСЬКОМУ з Миколаївської, Тетяні БОНДАР з Одеської, Вадиму ХАЛЯВІ, Світлані ВАТУЛІ, Юлії СКОК із Полтавської, Катерині БОРТНІК із Рівненської, Олексію СЕРДЮКУ, Сергію ЛАЗУНУ з Сумської, Ірині ШЕВЧЕНКО, Юлії МАНЬКО з Харківської, учням Новокаховської дитячої школи мистецтв, Таврійського ліцею мистецтв із Херсонської, Олені ОСТАФІЙЧУК із Хмельницької, Інні ПОСИПАЙКО, Ользі СЕМЕРУНЬ із Черкаської, Юлії САЛМІН, Марії ХАРЧЕНКО, Марині КАЗАННИК із Чернігівської областей, Жанні ТАНЕВСЬКІЙ із Вінниці, Анастасії ЗАНУЗДАНОВІЙ із Житомира, Тетяні ШАФЕРЮК із Запоріжжя, Дарині СОКОЛОВСЬКІЙ із Києва, Ользі ВАСИЛЬКІВСЬКІЙ зі Львова, Дар'ї НІГРЕЦЬКІЙ з Одеси, Олені ГЕОРГІНСЬКІЙ із Полтави, Вікторії ГОНТАРОВСЬКІЙ із Харкова, учням Херсонської школи № 41, Дарині БОРДЮГОВІЙ, Анастасії СОБОЛЄВІЙ із Чернігова, Дарині КУПРІЯНОВІЙ з Молдови.

Запам'ятайте ці імена — за кілька років хтось із них, можливо,стане знаменитим письменником і напише книжки, якими зачитуватимуться в усьому світі.

А переможці літературного конкурсу "Пригоди Барвінка" отримають, як справжні письменники, гонорар — 50 гривень.

МІНІСТЕРСТВО ЗНАНЬ

УЧИТЕЛЬ БАРВІНЧАТ

Найкращі відповіді на запитання конкурсу "Учитель барвінчат" надіслали і нагороджуються до Дня вчителя бібліотечками книг педагоги барвінчат: Т. В. ДОВЖЕНКО, С. І. ПЕРЕПЕЛИЦЯ з Дніпропетровської, Н.Є. ДЯЧУК, Н. К. ЯКОВЛЄВА, В. Л. КОССІЙ із Донецької, Л. Г. САМОКІЩУК з Івано-Франківської, С. В. КОРНЄВА з Кіровоградської, Л. В. НОСЕНКО з Полтавської, Г. А. НІМКОВИЧ із Рівненської, Ю.Ф. ФУКС із Хмельницької, В. О. ПІДПАЛЬКО з Черкаської областей, Л. І. ТКАЧОВА з Черкас, А. І. БАРАБАШ із Чернівців.

Зі святом, шановні педагоги!

ХТО ПРИЙДЕ В ГОСТІ?

Чайнворди

Хто прийде в гості до Сергія?

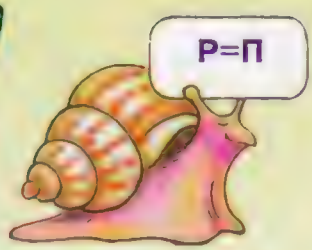

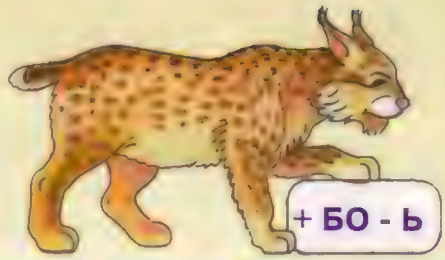

КРОСВОРД ПРО ТОРТ

Чи знаєш ти, що назву торту подарувала річка Торто, яка протікає на острові ... На якому саме — прочитаєш у виділених клітинках, якщо розгадаєш кросворд.

1. Комаха у смугастому вбранні.
2. Крупа.
3. Володар країни.
4. Їжа з дірочками.
5. Багато дерев.
6. Фруктовий напій.
7. Риба.

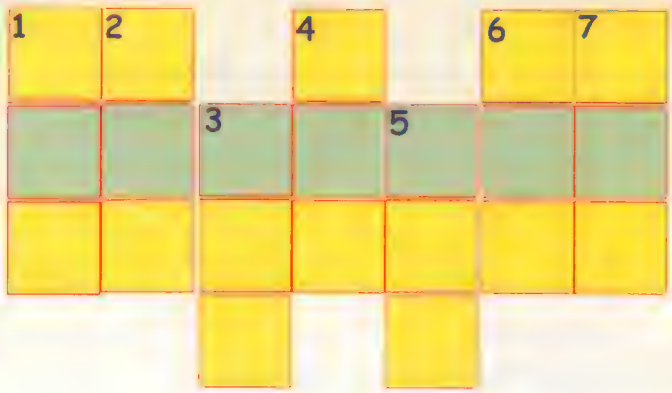

ХТО ЧАСТО КРИЧИТЬ?

Вилучи з кожного ряду слово, яке не підходить за змістом. Літеру з цього прямокутника впиши у клітинки внизу — дізнаєшся, як називають того, хто часто й багато кричить.

1	фіалка	А	ромашка	Б	ялина	В	бузок	Г
2	чашка	Ґ	ложка	Д	шуба	Е	ніж	Є
3	чайка	Р	зошит	З	ручка	Ж	пенал	Н
4	чиж	І	кулик	Й	дятел	К	заєць	Е
5	ірис	Л	буряк	С	зефір	М	печиво	Н
6	лин	К	в'юн	Л	сом	А	жук	К
7	сачок	У	сапка	Б	лопата	Ш	граблі	Р
8	трактор	Е	машина	О	хмара	Н	літак	Г

1	2	3	4	5	6	7	8

СЛОВА У ТРИКУТНИКАХ

У цих трикутниках слова "погубили" літери — знайди і впиши їх.

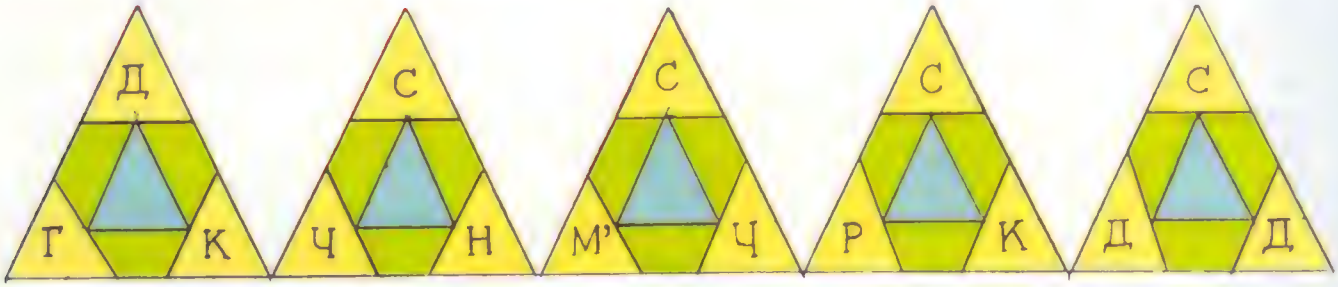

Маєш, барвінчатко, передостанню заморочку від чарівника-мандрівника Гіпноза Забувайла.

У горах Кавказу він побачив залізне дерево — самшит. Від цього твердого дерева відскакувала сокира. А місцеві жителі не радили робити з нього ні човна, ні плота — вони відразу підуть на дно. Тепер паросток залізного дерева росте в садку Гіпноза поряд із хлібним, ковбасним та молочним деревами.

Під час тропічної зливи на берегах Нілу мандрівник побачив дуже рідкісну блискавку — спіралевидну. Африканці вважають її священною і звертаються до неї з молитвами. А ще завдяки спіралевидній блискавці жителі Африки першими винайшли штопор.

Яку з двох пригод Гіпноз вигадав? Не забули — серед тих, хто розпізнає 12 правдивих історій, розігруватимуться 12 призів, у тому числі й фотоапарат. Якщо ти, читачу, передплачуєш "Барвінок" лише з січня 2005 року, попроси № 11, 12 за 2004 рік (з першими двома заморочками) в однокласників чи знайди їх у бібліотеці. Відповіді до редакції слід надсилати не щомісяця, а наприкінці конкурсу.

У куточку чергувала Віра МАЛІЙ

БАРВІНЧАТКО!

Відповіді на завдання і конкурси цього номера надсилай на окремих аркушах паперу (в одному конверті) і на кожному зазначай свої прізвище, ім'я, адресу. Так у тебе буде більше можливостей виграти один із призів.

РОЗУМНИКИ Й РОЗУМНИЦІ!

Щомісяця серед тих, хто правильно відповідатиме на всі завдання з моєї торбинки, розігруватиметься приз. А приз № 6 дістався Ані та Стасу БЄЛІКАМ із Дніпропетровської області.

ДЯДЕЧКО ЗАПИТАЛЬНИК

ПОЧАТКОВА ШКОЛА
НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЖУРНАЛ

ПОРАДИ НА ЦІЛИЙ РІК

Барвінчатко! Розкажи батькам, що у видавництві "Початкова школа" вийшли книжки, які допомагатимуть тобі і їм протягом усього навчального року. Називаються вони "Навчання і виховання учнів першого класу", "Навчання і виховання учнів другого класу", "Навчання і виховання учнів третього класу".

Це також практична допомога і твоєму вчителю в його праці упродовж багатьох років. Книжки містять поради, як викладати всі предмети у початковій школі.

Придбати їх можна за адресою:

04213, м. Київ, вул. Прирічна, 25-А, видавництво "Початкова школа". Тел.: 8 (044) 501-03-87.

СУМНИЙ СТАДІОН ДЕЛЛЕ АЛЬПІ

Мерщій сідаймо в м'ячоліт — нас чекає стадіон, який останнім часом сумує за вболівальниками. Це — Делле Альпі, стадіон італійських клубів "Ювентус" і "Торино". Збудований він у 1990 році — до початку чемпіонату світу, який відбувався в Італії.

Спостерігати за грою на ньому може 69041 глядач. Проте останнім часом вболівальників тут небагато. Можливо, тому, що знаходиться стадіон на околиці міста Турина. До того ж збудували його в балці. Тож арену часто, особливо в лютому місяці, огортає щільна завіса туману.

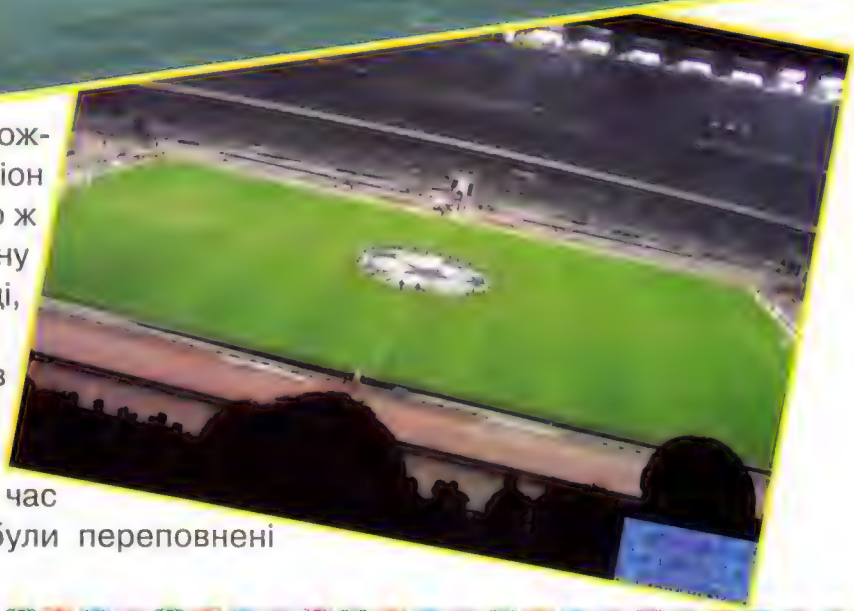

Але нас Делле Альпі зустрів сонячною погодою. Ой, який же він гарний! Нумо зробимо над ним щастя-коло — щоб уже під час наступної гри його трибуни були переповнені вболівальниками.

РЕПОРТАЖ ВЕДЕ...

Усім барвінчатам привіт від мене, горобчика Гола! Я вам стільки цікавинок навизбирував на футбольних полях — читайте і самі не потрапляйте в такі кумедні пригоди.

МЕДАЛЬ ЗА ВІРНІСТЬ

А цю цікавинку мені розповіли бразильські хлопчаки — вони всі теж дуже люблять футбол. На матч між тамтешніми командами "Севілья" і "Каріоко" продали аж... один квиток. Бразильська федерація футболу належно оцінила мужність уболівальника — він нагороджений спеціальною медаллю за вірність.

СЛОН — ЗАХИСНИК АРБІТРА

"Суддю — на мило!" — так раніше вболівальники висловлювали своє невдоволення рішеннями арбітра. Однак сучасні фани футболу вдаються до рішучіших дій — вибігають на поле, кидають петарди тощо. В індійському штаті Мадрас серед працівників стадіону є слон. Він, коли судді стає непереливки, вибігає на поле, хапає його хоботом і рятує від агресивних уболівальників.

ЗВІДКИ ВІН ПРИКОТИВСЯ?

Перший європейський посібник із гри в м'яч написав флорентієць Паоло Кортезе у 1511 році. У ньому він не лише описав чотири види ігор із набивним м'ячем, а ще й застеріг кардиналів і патриціїв (тамтешніх вельмож) від гри з важким м'ячем. Адже м'яч може влучити в них і образить їхню гідність. Натомість радив їм гру "тріангулум" — тут м'яч менший і натоптаний козячою вовною.

КОЛЕКЦІЯ ГОЛІВ

Нашу колекцію поповнюють аж два голи.

Диво-гол забив аравієць Овайран у матчі збірних Саудівської Аравії та Бельгії 1994 року. Він підхопив м'яч на своїй половині поля і помчав до воріт суперника, обігруючи бельгійців. Всі сподівалися, що Овайран зробить передачу в штрафний майданчик. Однак він сам пішов уперед і забив гол потужним ударом. Воротар був безсилий врятувати команду.

А найкумедніший гол був забитий у 1973 році. На полі грали голландська "Спарта" та іспанська "Барселона". Голландець вибив м'яч від своїх воріт не дуже вдало — поставив, як кажуть футболісти, "свічку". А м'яч ще й тріснув! Спущений м'яч підхопив вітер і поніс прямісінько у ворота суперника. Кумедний гол арбітр зарахував, однак м'яч відразу ж звелів замінити.

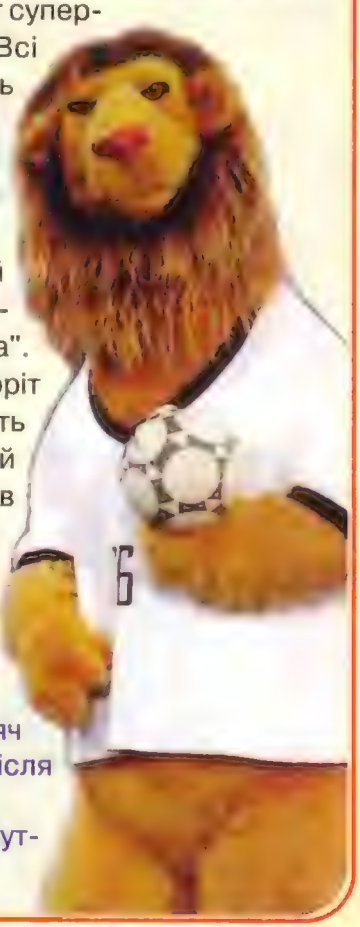

УВАГА! КОНКУРС!

Чи зараховується гол, якщо м'яч влетів у ворота безпосередньо після удару від воріт?

Переможець отримає приз — футбольний м'яч.

САМ СОБІ ТРЕНЕР

ІГРИ ДЛЯ НАВЧАННЯ ТЕХНІКИ ГРИ У ФУТБОЛ

БОРОТЬБА ЗА М'ЯЧІ

Ця гра навчає веденню м'яча, його відбиранню та обведенню суперника. У ній беруть участь дві команди по 4—6 гравців. Команди розташовуються на бічних лініях майданчика одна навпроти одної. На середній лінії лежать м'ячі (на 2 менше, ніж кількість учасників: на 8 гравців — 6 м'ячів, на 12 — 10).

Після свистка арбітра гравці обох команд біжать до середини поля, щоб заволодіти м'ячем і провести його через середню лінію на свою половину поля. Кожен такий м'яч оцінюється в одне очко. Два гравці, яким не дісталися м'ячі, намагаються вибити їх у суперника. М'ячі, вибиті за межі поля, не зараховуються.

У цій грі бажано мати двох суддів, кожен з яких контролює половину ігрового поля.

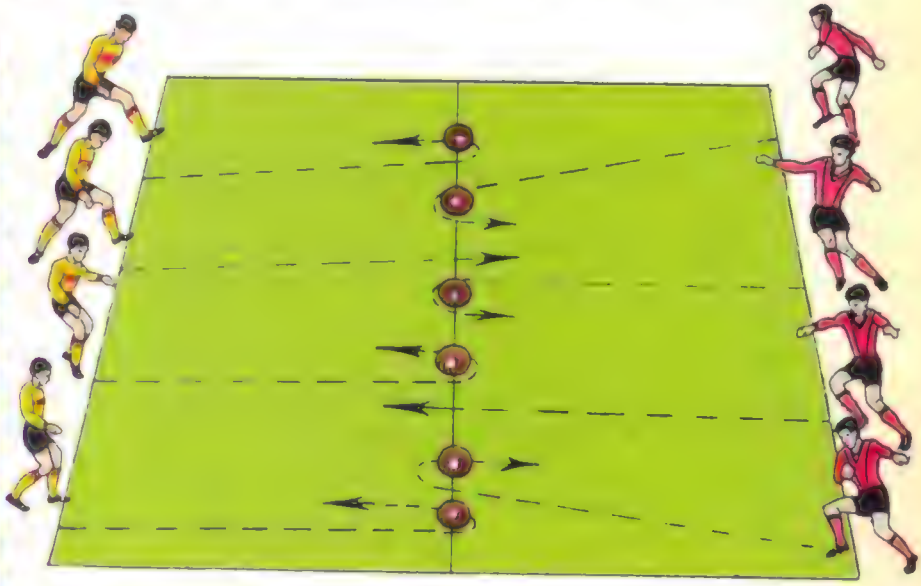

ТАБЛО ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ

Найкраще на запитання конкурсу відповіли й нагороджуються м'ячами Юрій ЛИСЕНКО з Донецької та Лілія СЛЕСЬ із Запорізької областей.

Правильна відповідь: Марадона найдовше грав за італійський клуб "Наполі" — 8 років (з 1984 по 1992).

НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНА ВІЙНА. УТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КОЗАЦЬКОЇ ДЕРЖАВИ*

Оксана ДАНИЛЕВСЬКА

Козацькі повстання у тридцятих роках 17 століття ослабили владу польського короля на українських землях. Але українці все ще були поневоленими й безправними. У 1648 році спалахнуло нове повстання проти польського панування. Його підтримали не лише селяни і міська біднота, а й духівництво, заможне міщанство, дрібна українська шляхта. Так козацьке повстання переросло у всенародну війну під проводом Богдана Хмельницького, яка тривала десять років. Її називають Національно-визвольною.*

У перших переможних битвах було звільнено більшу частину українських земель. На цих територіях утвердилася Українська козацька держава — Військо Запорозьке. Оскільки влада в цій державі належала гетьману, історики ще називають її Гетьманщиною.

Богдан Хмельницький залучив до управління козацькою державою талановитих діячів: Федора Вешняка, Івана Гирю, Максима Нестеренка, Максима Кривоноса, братів Виговських, Нечаїв, Золотаренків, Гуляницьких, Станіслава-Михайла Кричевського, Івана Богуна, Остапа Гоголя (предка Миколи Гоголя), Антона Ждановича, Мартина Небебу. Пам'ять про них живе в народних думах, переказах, піснях.

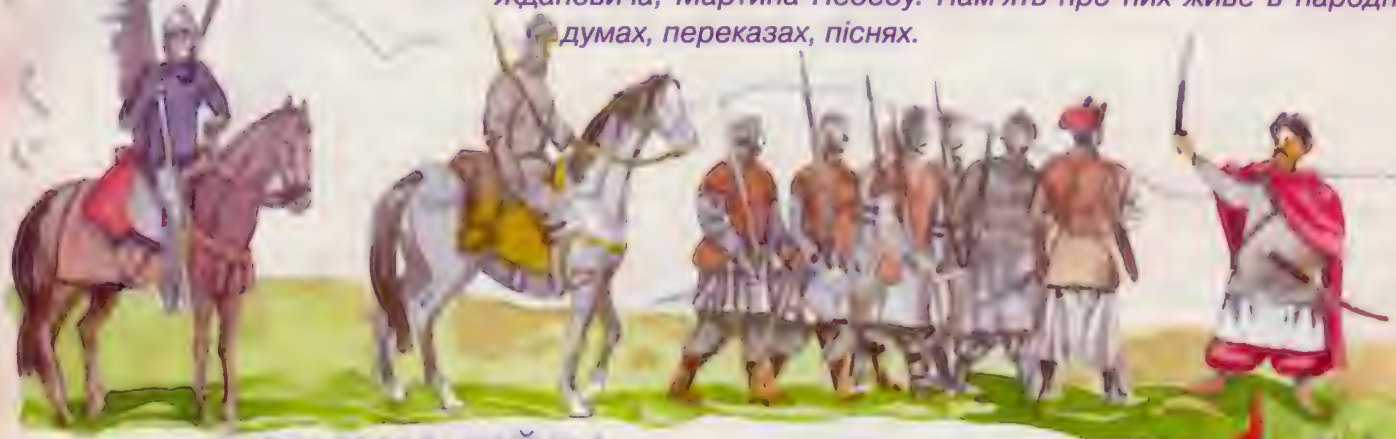

ТАЄМНА ВІЙНА

Генеральний писар* Іван Виговський переглядав листи від іноземних володарів та їхніх послів. "Ваша світлість", "світлий і вельможний", "найсвітліший" — так зверталися чужинці до гетьмана Богдана Хмельницького. Та відчувалася в тих листах і стриманість, і обережність, і навіть підступність. Бо не з власного бажання, а з примусу, через могутність козацьку визнавали гордовиті чужоземці Хмельницького рівнею собі. Тому так багато прихованих ворогів у гетьмана. Тож треба бути пильним. Треба вміти читати між рядками*, скрізь мати своїх людей, мислити глибоко. Такі закони таємної війни.

Двері гетьманської канцелярії тихенько прочинилися, і до кімнати ввійшов молодий хлопець.

— Здоров був, козаче, — підвівся назустріч йому Виговський. — Чекаю тебе з нетерпінням. Сідай і розказуй, що нового у Речі Посполитій*.

Прибулий пильно роззирнувся довкола. Відтак зняв шапку, розпоров підкладку й дістав звідти папери.

— Поспішав я. Боявся, що не встигну, — мовив він, передаючи їх генеральному писарю.

— Дякувати Богові, прибув ти вчасно. Сьогодні гетьман зустрічається з послами польського короля. Тож не завадить Хмельницькому знати про справжні його наміри.

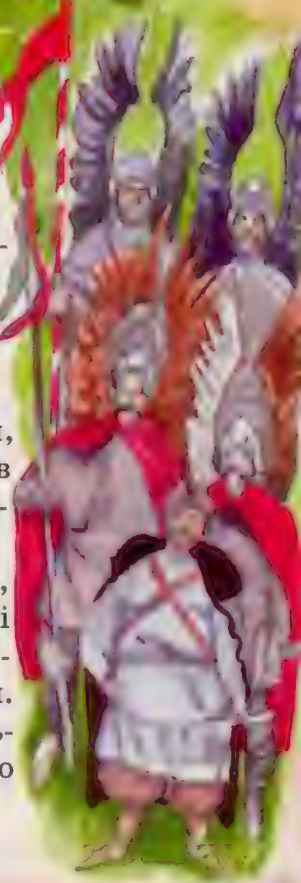

* Продовження. Початок у № 1—8, 2005 р.

Виговський розгорнув папери й почав уважно їх вивчати.

То були зашифровані послання Василя Верещаки — особистого камергера* польського короля. Ось уже три роки допомагає він козакам у боротьбі зі шляхтою. Юнак завоював довіру короля. Буває з ним на всіх таємних нарадах у королівському палаці. Василеві повідомлення дуже цінує Хмельницький. Вони допомагають йому розкривати підступи ворога.

— Зайдеш за гетьманськими настановами для пана камергера ввечері, — сказав генеральний писар, прощаючись із посланцем. — Подивимось, що скажуть посли під час перемовин*.

Після нетривалих перемовин із гетьманом польські посли мовчали й розгублено поглядали один на одного. Вони зрозуміли, що гетьман знав заздалегідь, з чим вони прибули, про їхні таємні плани. Добре працює козацька розвідка. І це грізна таємна зброя гетьмана, що додає йому впевненості. Не один польський можновладець здригнувся від Богданових слів: "Визволю з лядської* неволі народ руський увесь..."

Похмурі й мовчазні прибули польські посли у супроводі генерального писаря до гетьманського двору "хліба їсти". Садиба Хмельницького зустріла їх туркотом голубів. Посли були здивовані тим, що не було тут великих розкошів. Так скромно не жив жоден володар! "Добре було б мати тут свого нишпірку*, — міркували вони. — Та, схоже, й цього разу таємне доручення короля не буде виконано. Бо неможливо звабити багатством жодного з тих, хто над усе цінує волю".

Коли впала на землю темна ніч, з Чигирина, гетьманської столиці, до Варшави помчало двоє вершників. Один — від гетьмана до королівського камергера з новим завданням. Другий — від польських послів до короля зі словами виправдання: "Найприкріше те, що ми не можемо мати певних відомостей про ворогів, бо ніхто не погодиться ні за які гроші передавати їх нам".

Перша шабля Хмельницького

Вершник зупинився, заплющив очі й підставив обличчя дощу.

Як добре хоча б на мить забути про війну, побути, як у дитинстві, наодинці з дощем. Він стягнув з голови мокру важку шапку і полинув думкою у безкраї запорозькі степи. Згадав, як пахне богун-зілля. Він тужив за ним у цьому лісовому волинському краї, мимоволі шукав очима серед трав...

Несподівано неподалік почувся брязкіт зброї. Крізь завісу дощу вершник побачив дві постаті й причаївся у хащах. Дощ не вщухав, і спогади не полишали вершника.

Згадалося йому, як кілька років тому козаки захищали Вінницю. Було це наприкінці зими. За його, Богуна, наказом вони підготували пастку для польського війська. На місці переправи прорубали в річці ополонки і замаскували їх, притрусивши сіном і соломою. Здаля скидалося на "в'їжджений" шлях. А щоб у противника не було найменшого сумніву, він сам крутився на коні на тому шляху. І мало не втрапив в ополонку. Добре, що вчасно стишив ходу коня — здалося, ніби повіяло запахом богун-зілля. І той запах степу зупинив його перед самою ополонкою...

Вершник струсив з плечей втому, пришпорив коня і зник за дощовою запоною. Невдовзі полковник Богун був уже в козацькому таборі.

Козаки хвилювалися. Дощ періщив по їхніх головах, кремезних плечах, дужих руках, вибілював сорочки й засмагу, та не міг змити тривогу з козацьких душ. Звідусіль лунали голоси:

— Військо без гетьмана — як бджоли без матки. Оточили нас вороги, що діяти будемо?

— Якби не зрада кримського хана, здобули б ми перемогу. У вирішальний момент забрав свою орду й кинувся тікати. А гетьман Хмельницький навздогін за ним, бо вірив, що зможе зупинити його, повернути під Берестечко. Та підступний хан узяв гетьмана в полон. Залишилося військо без полководця й зазнало поразки.

— Щось і Богун мовчить. Певно, іржа побила його шаблю, а голими руками не повоюєш!

— Ех поле Берестецьке, домовино козацька! Старшині до нас байдуже, вирядяють посольства до короля польського, радяться з ним про мир і про привілеї для себе. Хіба за це ми три роки кров свою проливали?

— Видно, взяла смерть в облогу табір козацький. Недовго вже зможемо протриматися без харчів...

Ці гіркі слова правди пекли Богунові серце. Він знав: якщо не вдасться вивести військо з оточення, то загине навіки козацька слава. Зволікати не можна й дня. У цьому Богун пересвідчився, об'їхавши напередодні місцевість. Бачив на власні очі, як лагодять поляки на річці Пляшівці гаті*, щоб затопити козацький табір. І небо допомагає ворогові сильними дощами. Тож з твердим наміром домогтися свого рушив він до гетьманського намету, де засідала старшина, на раду.

У ніч на 30 червня 1651 року старшинська рада обрала полковника Івана Богуна наказним гетьманом* і ухвалила вириватися з ворожого оточення.

Запорожці намостили з возів, кожухів, зрубаних кущів і хмизу три переправи через болота. Ними у вранішньому тумані почали відходити основні сили козаків. Їх прикривала кіннота*. "Хоч би

кілька годин протримати ворогів в омані. Якщо ж розгадає польський король козацькі хитрощі, збагне, чому посли раптом погодилися на ганебний мир, — бути битві", — думав наказний гетьман, міцно стискаючи зброю.

...Коли туман розвіявся, поляки побачили спорожнілий козацький табір.

— Не інакше, як Богунова це справа! — навісніли* вони після бою з козаками, що прикривали відхід. — Лисячу вдачу має той полковник. Знову вислизнув... Хто ж тепер упіймає його?

Врятовані козацькі полки повертались додому. Втомлені, виснажені запорожці знали, що загояться рани і будуть нові перемоги. Бо попереду, як завжди, перша шабля Хмельницького — відважний полковник Іван Богун.

СЛОВНИЧОК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ, позначених у тексті зірочками

шляхта — дрібне дворянство;
генеральний писар — один із найвищих урядовців у козацькій державі, який відповідав за державну документацію та листування, керував розвідкою, дипломатичними відносинами з іноземними державами;
читати між рядками — здогадуватися про прихований зміст написаного;
Річ Посполита — назва польської держави тих часів;
камергер — придворний вищого рангу;
перемовини — переговори;
лядський — польський (за тих часів українці називали поляків ляхами);
нишпірка — шпигун;
гаті — греблі;
наказний гетьман — особа, яка тимчасово обіймала посаду гетьмана;
кіннота — військові загони вершників;
навісніти — шаленіти від злості.

Художник В. БАРИБА

ХВОСТОВА АБЕТКА

Няв-гав-цвірінь-привіт, телебарвінчата!

Сьогодні ми з вами завітаємо в гості до того, хто, коли пливе, піднімає вгору хвіст. Ніколи не вгадаєте, хто так береже свій хвіст. Не бобер, не ягуар, а білка.

Білка — неабияка господиня. Влаштовує гніздо в дуплі. Або ж плете його з соснових і березових гілочок, ущільнює їх травою і мохом. Навіть у мороз тут зберігається 20 градусів тепла. І має вона таких квартир не одну, а п'ять. Тож про наш прихід я попередив її заздалегідь —щоб застати вдома.

А ось і вона — чекає нас у гнізді-кулі між гілками. Махає хвостиком — мабуть, нас вітає. Ой, дивіться, скільки білок пристрибало на сусідні дерева. У них тут збори... Чи до нашої передачі захотіли потрапити? Хто їм сказав про нас?

— Мій хвіст! Привіт, Мотю і барвінчата! Хіба ви не знали, що ми, білки, піднімаючи і опускачи хвіст, махаючи ним, передаємо новини одна одній?

— Ні, білочко, ми не знали про вашу хвостову абетку. А що ще вміє твій хвіст?

— Дивіться, коли стрибаю, він у мене — як кермо літака. Повертаю його — і лечу, куди треба. Коли приземляюсь, мій хвіст стає парашутом — я ніколи не падаю на землю, а стаю на лапи. Тепер стрибаю на галявину, де пече сонце. Підняла хвіст угору — і маю власну тінь, "парасольку" від сонця. Взимку ж, щоб не замерзнути, загортаюсь у нього.

— А чи правда, що ти і плавати вмієш?

— Не так добре, як бобер, та якщо доведеться, то пливу. Головне, щоб хвіст не намок.

— Навіщо влаштовуєш кілька гнізд?

— Щоб у негоду сховатися в найближчому.

— Ой, ми ледь не забули — гостинці ж тобі принесли: горішки і гриби. Пригощайся.

— Дякую, горішки сховаю в гнізді, а гриби повішу біля нього на гілку. Висохнуть — і я поласую ними взимку.

— Хіба ти не спиш цілу зиму?

— Ні, тільки у великі морози не виходжу з гнізда й сплю цілими днями. Тоді й стають у пригоді сухі гриби і шишки, припасені з осені. Ну, мені час до роботи. До побачення!

Насамкінець білка залишила вам, друзі, автограф.

Прочитайте, що вона написала.

і в и а к р

Художник І. ПОМЕРАНЦЕВА

ЗІРОНЬКА ДЛЯ МАМИ

Цілий місяць до палацу Президента Барвінкової республіки з'їжджалися туристи з усього світу подивитися на казковий зорепад. А влаштували його ви, барвінчата, надіславши зіроньки з побажаннями для своїх мам. Відтепер вони прикрашатимуть Президентський палац. А кілька зіроньок випросив Карлсон, каже: "Збираюсь у політ на Місяць, ці зіроньки барвінчат причеплю неподалік нього на небі — хай сяють там на весь Всесвіт".

Найкрасивіші зіроньки створили, написали мудрі приказки і вибороли для своїх мам призи — книги — барвінчата:

Мама — наше сонечко, що любить сина й донечку.
Ліна БАБЕНКО, Полтавська обл.

Матусю за гроші не купиш.
Оксана ГУСАРЕНКО, Миколаївська обл.

Без мами життя на світі нема.
Яна і Юля ПОПАЗОГЛО, Кіровоградська обл.

Мамині руки тепліші за сонце.
Алла НАНІВСЬКА, Житомирська обл.

Із маминих рук і кислиці солодкі.
Віталій ГЛАДКИЙ, Вінницька обл.

Мати віддасть життя за маленьке дитинча.
Ольга ЯКОВІНІЧ, Волинська обл.

Мамина усмішка усі біди проганяє.
Софія МОШАК, Запорізька обл.

Мама — сонечко, що зігріває,
Зірочка, що допомагає,
Квіточка, що робить нас щасливими!
Оксана ФЕДАС, Рівненська обл.

Сонце гріє вдень, а мамине серце — і вдень, і вночі.
Віталій ЗАХАРЧЕНКО, Сумська обл.

Материнський погляд зігріває краще за сонце.
Анастасія КУСІМО, м. Кіровоград

Вітчизна і мати — великі дві сили.
Орест ГОРІШНІЙ, Львівська обл.

Кажуть, що без сонця не розквітають квіти —
А хіба без мами є щасливі діти?
Тетяна МАХАНЬКО, м. Миколаїв

Мати — найкраще, що є на землі,
Її до віку ти бережи.
Анастасія МАЙБОРОДА, Черкаська обл.

Барвінчатко! Вирiж і згорни листівку. Впиши в неї ім'я та по батькові бібліотекаря, свої ім'я та прізвище, привітай листівкою зі святом і подаруй бібліотеці книжку.

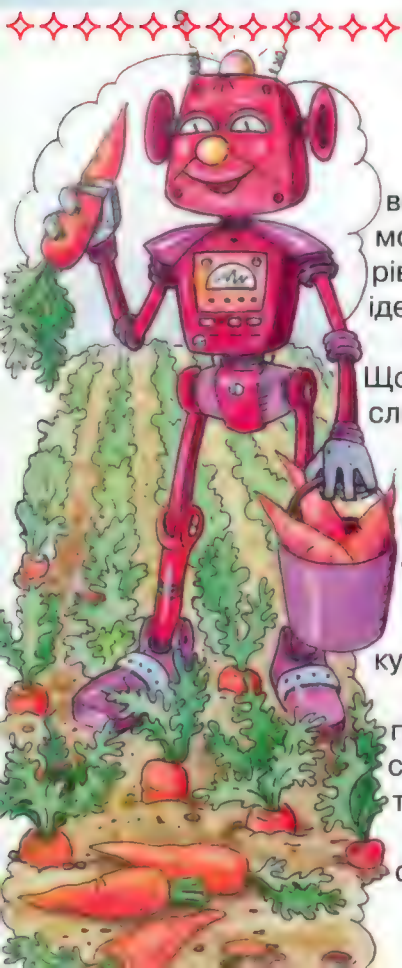

З'їж морквинку, Робіку!

Увага! На сьогоднішню екскурсію до Роботоленду зайців, кролів і вислючків не брати! Навіть іграшкових! А тепер гайда он туди — на грядку з морквою. Така вона чепурна — ні бур'янинки, ні шкідничка, а рядочки рівнесенькі, прополоті, политі. Гарний городник доглядає її. Ага, ось і він іде... Та це ж... робот!

— Добридень! Робот Робік вітає всіх. На цій грядці росте 1000 морквин. Щодня кожна виростає на 2 міліметри. Вибачте, до 450-ї рослини підповзає слимак. Зачекайте, зараз я його перетворю на електроенергію.

І Робік швидко знайшов 450 морквину, вхопив слимака біля неї і ... з'їв його. Неймовірно, але Інтернет уже повідомляв про робота, який збирає на городі слимаків та інших шкідників і перетворює їх на електроенергію для свого живлення. А тепер і ми побачили його на власні очі.

— Робік чекає запитань від гостей, — робот повернувся до нас.

— Навіщо тобі стільки моркви? Продаватимеш, щоб на отримані гроші купувати батарейки живлення?

— Робік не продаватиме моркву. Робік їстиме моркву. Моя батарейка перетворює на електроенергію не лише шкідників, а й цукор. Морква — солодка. Вибачте, біля 746-го куща бачу двох слимаків, — і він потупцяв туди.

Не заважатимемо йому доглядати грядку. І не розповідайте про сьогоднішню екскурсію знайомим зайцям і кролям.

Художник К. ШАЛВАРОВА

Шановна _____!
Разом із журналом "Барвінок" я, читач Вашої бібліотеки _____,
вітаю Вас із Всеукраїнським Днем бібліотек.
Хай у нашій бібліотеці буде багато найцікавіших у світі книжок і журнал "Барвінок"!
Будьте здорові, щасливі, багаті на книжки і читачів!

КРАЇНА ВИГРАВАЛІЯ

Мешканцями Країни Вигравалії стали і отримають подарунки:

фотоапарат — Тимофій МОРСЬКИЙ із Чернігова;

плеєр — Галина ВАСІЛЬЄВА з Тернопільської обл.;

дитячі енциклопедії — Сергій СУРІКОВ із Вінницької, Андрій КАЧАК з Івано-Франківської, Наталія ГЕРАСЬКО з Київської, Сергій САМБОРСЬКИЙ з Одеської, Василь ГРЕСЬКО із Львівської, Юлія АВРАМЕНКО з Чернігівської областей;

книги — Тетяна ГЛУШАК із Вінницької, Олег ДМИТРЕНКО з Житомирської, Ірина ДИБЕНКО з Кіровоградської, Ярослав ПЕРЕХОДЬКО з Рівненської, Олена ГУМЕНЮК із Харківської, Сергій ТИТОВ із Чернівецької областей, Анастасія ЮРЧИК зі Львова;

ігри "Новий бум" — Владислава ЩЕРБАЦЬКА з Полтавської, Юлія КУЛЬБАЄВА з Хмельницької, Євгеній ГЛУШКО з Чернігівської областей, Євген ЛАВРИНЕНКО з Чернігова.

Наступний експрес до Країни Вигравалії вирушатиме в листопаді. Щоб потрапити до нього і стати мешканцем Країни Вигравалії, слід надіслати до редакції передплатну квитанцію (або копію) на 2006 рік. Барвінчатко! Не запізнись на призовий експрес!

ПЕРЕХРЕСТЯ ВЕСЕЛИХ ЗАБАВ

МАЙДАН ПУСТУНІВ

Микола ЛУГОВИК

МАВПИ КОЛО МАПИ

Мавпа стала
коло мапи,
мовить мавпа
іншій мавпі:
— Ти на мапі відшукай,
де родилась,
де твій край.
Якщо ні —
даси банан!
Мавпа тицяє
по мапі:
— Ось —
Індійський океан...
Там є риби
в шоколаді!
А на тому
острівці
мама он
пече млинці!

ПРОВУЛОК ЗАГАДКОВИЙ

Ходить, ходить, а в хату не заходить.

УЗВІЗ КМІТЛИВИХ

Протягом тижня курка знесла яєць більше ніж 5, але менше ніж 7. Скільки каченят вилупиться з цих яєць?

ВУЛИЦЯ РОЗУМНИКІВ

Як із однієї 3 зробити 8?

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ, вміщені у № 8

Огірочки. Гриби.
Три кущі смородини: смородина і підвалу.
4 дітей.

Художник І. ПОМЕРАНЦЕВА

ТРЕНУЙ ПАМ'ЯТЬ!

Барвінчатко! Ігри цієї рубрики допоможуть тобі й твоїм друзям бути уважними на уроках, швидко запам'ятовувати пояснення вчителя і прочитане в підручнику. Розкажи всім, що з "Барвінком" легше вчитись у школі.

Уважно роздивись малюнок протягом 20—40 секунд. Прикрий його аркушем паперу і дай відповіді на запитання:

1. Який номер у футболіста на футболці?

2. Які у нього гетри?

3. Де знаходиться м'яч?

4. Яка у футболіста зачіска?

5. Якого кольору у нього бутси?

Якщо ти не зробив жодної помилки — набрав 10 балів;

1 помилка — 8 балів;

2—3 помилки — 5 балів;

4—5 помилок — 1 бал.

Художник А. МАЛІШЕВСЬКА

"БАРВІНОК" ЩИРО ВІТАЄ ВЕРЕСНЕВИХ ІМЕНИННИКІВ

Продовження привітань на стор. 31

Владислава АНДРЄЄВА — Наталію АРАЗОВУ — Івана БАРДИНА

Володимира БЕЛКА — Аліну БІЧЕВУ — Аркадія БОБРОВСЬКОГО — Валерію БОГДАНОВУ

Анастасію БУГІРУ — Дмитра БУРБАНА — Олену ВИХРЕСТЮК — Анну ГАВРИЛЕНКО

Максима ГАЙДАЯ — Ілону ГИЛЯНОВСЬКУ — Артура ГИЛЯНОВСЬКОГО — Марію ГЛАДКУ

Ольгу ГЛУШАК — Марину ГРИЦЮК — Ярину ГУМЕНЮК — Владислава ДЕМ'ЯНА

Артема ДУДАРЄВА — Ксенію ЖОЛОБОВИЧ — Карину ЗАЙЦЕВУ — Богдана ЗАКОРДОНЦЯ

Олександра ЗУБКОВА — Михайла КАЛАКАЙЛА — Ірину КАРАКОЦЬ — Юлію КАЦЮБУ

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, БАРВІНЧАТА!

Всесвітні перегони на жирафах

На острові Траж у морі Хімс і у вересні гаряча пора. Славні козарлюги Гриць Всезнайло та Ясь Всевмійло ледве встигають подавати жирафів тим, хто бажає взяти участь у всесвітніх перегонах на жирафах. Цього разу стартували:

— Юрасику, чого ти блідий, наче з хреста знятий?

— Мамо, не з хреста, а з груші баба Катря зняла!

Наталя БОЙКО, Дніпропетровська обл.

— Хлопці, ви бачили, яке опудало поставив дядько Федір у себе на городі?

— А яке?

— Таке страшне, що ворони повернули врожай і за минулий рік.

Андрій КОСТРИКІН, Херсонська обл.

— Марійко, одягайся швидше — нас чекають!

— Навіщо ж поспішати, якщо нас чекають?

Марія ТАРАН, Полтавська обл.

— Як ти вважаєш, на цій картині намальовано схід чи захід сонця?

— Звісно, захід.

— Чому ти так думаєш?

— Я знаю цього художника — раніше обіду він не прокидається.

Максим ПЄТУХОВ, Херсонська обл

Приходить син зі школи і каже:

— Нам сьогодні робили щеплення.

— Проти чого?

— Проти нашої волі...

Софія САВАРИН, Миколаївська обл.

— Мамо, я хочу написати листа своїй ляльці.

— Ти ж не вмієш писати!

— Ну то й що? Вона ж не вміє читати.

Тарас ПАВЛЕНКО, Кіровоградська обл.

Батько переглянув щоденник сина й каже:

— Та за такі оцінки карати треба!

— Правильно, татку. Ходімо, я покажу, де живе вчитель.

Ліана САВЕЛЕНКО, Вінницька обл.

ХА-ХА-КРОСВОРД

Батько запитує сина:

— Цікаво, як мама здогадалася, що ти сьогодні не вмивався?

— Я забув намочити...

Останнє слово жарту прочитаєш у виділених клітинках кросворда.

1. Родичка крапки.
2. Ворог тиші.
3. Геометричний бублик.
4. Довгий біг.

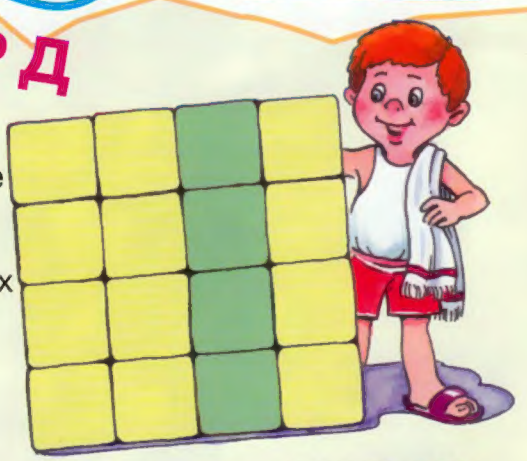

Художник К. ШАЛВАРОВА

Оксану КОЗЛОВСЬКУ | Богдана КОХАНА | Дарію КРАСНЕНКО | Тетяну КУЛАГУ | Івана КУЧМІЯ | Мирослава КУШНІРА | Миколу ЛУК'ЯНЧУКА

Андрія ЛУК'ЯНЧУКА | Михайла МАГДИЧА | Сергія МАКОВЕЦЬКОГО | Риту МАТВЄЄВУ | Ангеліну МЕЛЬНИК | Владислава МОСКАЛЕНКА | Олександра МОСКОВЧУКА

Тараса МОСТКОВСЬКОГО | Галину МУЗИКУ | Олександра ОЛЕКСИНА | Тетяну ОШИТКО | Марину ПАВЛОВУ | Віталія ПАРФЕНЮКА | Лілію ПАРХОМЕНКО

Марину ПАСІЧНЮК | Олександра ПЕТРЕНКА | Ірину ПЛАКСІЄНКО | Валентина ПОЛУПАНОВА | Наталію ПОНОМАРЕНКО | Романа РАДЧУКА | Катерину РЕПЕХ

Вадима САВЧЕНКА | Наталію САЄНКО | Оксану СЕМЕНОВУ | Артема СЕМЕНЧЕНКА | Едуарда СИВОЛОЦЬКОГО | Андрія СИРОШУ | Дмитра СЛУЦЬКОГО

Лесика СОСНОВСЬКОГО | Дениса СТАВИЦЬКОГО | Станіслава СТАВИЦЬКОГО | Юлію ТАРАН | Олену ТИМЧЕНКО | Вікторію ТИХОНЕНКО | Інну ТКАЧЕНКО

Ростислава ТОРУБКА | Владислава ТРИГУБА | Іллю ЦИПЛАКОВА | Олександра ЧЕРНИША | Світлану ЧЕРНЯВСЬКУ | Олега ШЛЮЗА | Максима ШПАКОВИЧА

Марію ШУШВАЛЬ | Любу ШУШВАЛЬ | Василя ШУШВАЛЯ

БЮРО ІМЕНИННИКІВ НАГАДУЄ

Листопадові іменинники мають надіслати фото (з виразним зображенням обличчя, чітко написаними прізвищем, ім'ям та датою народження) разом із квитанцією на 12 або 11 місяців на 2005 рік (піврічні квитанції такого права не матимуть) до 10 жовтня, грудневі — до 10 листопада. Якщо квитанція в редакції, вкажіть, на який конкурс її надіслано.